

Nåd och frid från Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus!

Som predikotext i dag har vi Jes 25:6–9:

6 HERREN Sebaot ska på detta berg göra en festmåltid för alla folk, en festmåltid med feta rätter och lagrade viner, feta, mustiga rätter och lagrat, klart vin. 7 Han ska på detta berg utplåna den slöja som beslöjar alla folk, det täckelse som täcker alla folkslag. 8 Han ska utplåna döden för evigt. Herren GUD ska torka tårarna från alla ansikten och ta bort sitt folks vanära från hela jorden, för HERREN har talat.

9 På den dagen ska man säga: Se, här är vår Gud! Honom hoppades vi på, att han skulle frälsa oss. Ja, här är HERREN som vi hoppades på. Låt oss vara glada och jubla över hans frälsning.

Herre, helga oss i sanningen. Ditt ord är sanningen. Lär oss att jubla över din frälsning och lär oss att sjunga den nya sången som ljuder inför din tron. I Jesu namn, amen.

Vilken härlig framställning av en festmåltid som det är värt att drömma om! Till den är du och jag kallade. Presidentens självständighetsmottagning och Nobelbanketten bleknar bort i jämförelse med den måltid som Gud kallar till. I den måltiden deltar våra kära som lämnat jordelivet i tron på Frälsaren.

Vi ska i dag betrakta ämnet: *Guds festmåltid.*

Sions berg

Festmåltiden äger rum på ett berg. Vilket berg? Jo, det står i v 23 i slutet av föregående kapitel:

HERREN Sebaot ska då vara kung på Sions berg och i Jerusalem.

Sions berg är inte något särskilt högt berg, snarare en höjd eller kulle i den del av Jerusalem som kung David först intog när han hade blivit kung över hela Israel. Senare kallade man området Davids stad. Framför allt i Psaltaren kom sedan Sion att bli en beteckning på tempelområdet, och sägs vara platsen där Gud har sin boning. Hos Jesaja och de andra profe-

terna blir Sion en beteckning på Guds folk. Vi kan tänka på "Sions dotter" som vi ska besjunga om tre veckor, på Första advent.

Sions berg är också en symbolisk beskrivning av den plats där alla sorger är borta, där döden inte längre finns, det som vi kallar himlen. Det är så vi läser vår text i dag. Så beskriver också Hebreerbrevet Sions berg, 12:22f:

Nej, ni har kommit till Sions berg och den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem, till änglar i mångtusental, till en festgemenskap och församling av förstfödda som har sina namn skrivna i himlen, till Gud som är allas domare och till andarna av rättfärdiga som nått fullkomningen.

Det inledande ordet "nej" utsäger att Sions berg beskrivs som en motsats till ett annat berg, nämligen Sinai berg. Det upplevdes med flammande eld och töcken, mörker och storm och en skräckinjagande röst. Sinai berg var lagens berg, det upplevdes hotfullt och skräckinjagande, eftersom ingen människa kunde bestå inför lagens krav.

Sions berg beskriver alltså här på jorden Kristi kyrka, Guds församling, där läsarna redan är medlemmar, för tempusformen är perfekt: "Ni har kommit till Sions berg." I likhet med att Sions berg kunde användas om Israel och befolkningen i Jerusalem kan namnet alltså användas som den jordiska förebilden för himlen: Guds församling på jorden. I denna församling råder inte lagen, inte en skräck för Guds vrede, som inför Sinai, utan den är en jublande förgård till paradiset, som vi sjunger i psalmen.

I Upp 14:1 läser vi:

Och jag såg, och se: Lammet stod på Sions berg och med Lammet etthundrafyrtiofyra tusen som hade hans namn skrivna på sina pannor.

Här talas inte om ett konkret berg i Jerusalem, utan om det himmelska Jerusalem. Där sker den fullkomliga festmåltiden.

När Jesaja talar om att döden ska utplånas för evigt och torka tårarna från allas ansikten förstår vi att han talar om himlen. Johannes anspelar på många ställen till det här bildspråket i Uppenbarelseboken när han ser in i himlen

och får en glimt av den härlighet som Gud bereder åt de sina där.

Slöjan döljer Guds härlighet

Jesaja skriver att Gud ska utplåna den slöja som beslöjar alla folk, det täckelse som täcker alla folkslag. Han ska utplåna döden för evigt. Han ska ta bort sitt folks vanära från jorden.

Vad är det för slöja? I 2 Kor 3 skriver Paulus om en slöja (v 13–16):

Vi gör inte som Mose, som satte en slöja för sitt ansikte för att Israels barn inte skulle se hur det som bleknade försvann. Men deras sinnen blev förhårdade. Än i dag är samma slöja kvar när de läser det gamla förbundets skrifter, och den lyfts inte bort, först i Kristus försvinner den. Ja, än i dag ligger en slöja över deras hjärtan när de läser Mose. Men när någon omvänder sig till Herren tas slöjan bort.

Paulus hänvisar här till den slöja som Mose använde för att täcka sitt ansikte, då det strålade som solen efter att han återvänt från Sinai berg, där han samtalade med Gud. Här använder Paulus slöjan att gälla i överförd mening: människans naturliga mörker.

Här ser vi också den motpol till det himmelska Sion som Hebreerbrevet framställer. Sinai berg är en plats som väcker skräck. Den naturliga människan lever i ett andligt mörker, och när hon drabbas av Guds heliga lag uppväcks rädsla, så som Israel upplevde Guds tilltal på Sinai. Men människan hittar inte ljuset av sig själv. Hon har en slöja som hindrar henne att se evangeliet.

Den naturliga människan tror att vi själva ska kunna söka oss fram till Gud. De naturliga religionerna drivs av en strävan att behaga Gud genom fromhetsövningar eller olika goda gärningar.

Men det här leder inte fram till den himmelska festmåltiden. Sådant är en dårskap enligt Bibeln. Det enda sanna ljuset som kan leda oss på vägen till himlen är Guds evangelium. Så länge människan kämpar med sina gärningar och försöker hitta vägar att komma fram till Guds festmåltid har hon en slöja för sitt ansikte. Det är först i Kristus, när någon

omvänder sig till Herren, som den försvinner, säger Paulus. Den kan inte tas bort av Mose, alltså genom att följa Guds heliga lag. För den lagen kan vi inte följa fullkomligt. Så var det också med Israel. Hur de än lovade att följa allt vad Mose hade föreskrivit gick det galet när deras onda och hårdnackade natur tog över.

Så här är det med alla människor. Täckelset täcker alla folk, säger Jesaja. Och det måste tas bort för att de ska få vara med vid festmåltiden. Frågan är nu hur det tas bort, och vilka som får vara med.

Evangelium tar bort täckelset

Jo, där ger Jesaja också ett bra svar. Och i NT får vi det förklarat ännu tydligare. Jesaja skriver att täckelset ska utplånas "på detta berg", samma berg där festmåltiden hålls. Ett annat namn på berget är *Moria berg*, berget där Abraham skulle offra sin son Isak, men där Gud utsåg ett annat offer i hans ställe. Det offret var Guds egen son, Jesus. Han offrades "på detta berg", på Golgata i Jerusalem.

Genom det offret utplånades alla synder på en enda dag. Alla människors alla synder togs bort. Genom hans död på korset utplånades dödens herravälde. Den dagen när Gud ställer till sin slutliga festmåltid är döden utplånad för evigt, men i kraft av den seger Jesu vann på korset och i sin uppståndelse är dödens makt redan nu bruten. Det uttrycks genom en kärnfull och poetiskt högstämmd sats på finska, som upprepas om och om igen i den ortodoxa påskliturgin: "Kuolemallaan kuoleman voitti, ja haudoissa oleville elämän antoi." På svenska: Genom sin död besegrade han döden och gav liv åt dem som var i gravarna.

Det här budskapet har makt att torka bort alla tårar. Och det tar bort Guds folks vanära från hela jorden. Det sker redan nu, även om det fullkomnas först i himlen! För i Jesu död behöver vi inte mera sörja över våra synder. Synderna är borttagna i Jesu död. Och i hans uppståndelse är kvittot utskrivet: din synd är betald! Du har inte längre någon skuld inför Gud! Varför skulle du gråta, när du har fått inträdesbiljett till himlens festmåltid? Du har en härlig framtid att vänta, fast du under de få

dagar du lever i betryck och svaghet många gånger måste gråta över synd och misslyckanden.

Under Jesajas tid levde Guds folk Israel i stort betryck. Man kände verkligen till vad tårar och vanära var. Folkets uppenbara avfall hade förorsakat vanära, med all rätt. De hade dragit Guds namn i smutsen. Folken runtom hade med skadeglädje frågat: "Var är nu deras Gud?" Den Gud som förde dem ut ur Egypten, som ledde dem genom havet med sin mäktiga hand, som gav dem lagen vid Sinai, varför har han övergett dem så att de nu måste förödmjukas av sina fiender? Bara hundra år efter Jesaja skulle folket drabbas av en fullständig förödmjukelse när deras stolthet, Jerusalems sköna tempel, skövlades i grund och folket fördes bort till främmande land. Hur kan Gud upprätta deras vanära?

Jo, det säger Jesaja själv genom den Helige Andes uppenbarelse (Jes 9:1,2):

Men det ska inte vara nattsvart mörker där ångest nu råder.

Det folk som vandrar i mörkret ska se ett stort ljus, över dem som bor i dödsskuggans land ska ljuset stråla fram.

Vi vet hur det sker. Han fortsätter ju med att berätta om barnet som blir fött, Sonen som ska heta Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Far, Fridsfurste. Och senare berättar han om hur denne ska bli föraktad. Han ska bära folkens vanära. Han ska straffas för våra missgärningars skull.

Det är för hans skull som du och jag ska få vara med på det heliga berget, där Gud dukar upp sin festmåltid med utsökta rätter, med alla de tillbehör som kännetecknar en glädjens måltid. De heliga som insomnat i tron är också med där. Vi ska få jubla tillsammans med dem:

På den dagen ska man säga: Se, här är vår Gud! Honom hoppades vi på, att han skulle frälsa oss. Ja, här är HERREN som vi hoppades på. Låt oss vara glada och jubla över hans frälsning.

Kallelsen ska delas ut

I dag påminns vi om den stora skaran som samlas till festmåltid hemma hos Herren. Det är de som kommer ur den stora nöden och har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod.

Våra avlidna kära, som vi tänker på särskilt i dag, har också varit med om livets vedervärdigheter, fast vi gläds åt att de har fått befrielse från den sista stora nöden som Bibeln beskriver, och som vi också skymtar i dag. Det är två saker jag vill säga om den.

Det första är att vi genom Guds nåd är förskönade från att veta detaljer om hurudan nöden ska bli. Skulle vi se vad som väntar oss var och en skulle vi inte uthärda en sekund. Men det är en nåd att vi inte ser framåt.

Det andra är att Guds nåd är med också för varje dag. Vi sjunger ju så rätt: Herrens nåd är var morgon ny. Just för den stund som nu är ger han den kraft vi behöver. Det är han som ger kraften så att vi kan hålla ut, vara ståndaktiga som det står. Vi behöver inte oroa oss för vad som ska ske i morgon eller i övermorgon.

Det är värre med dem som inte känner vår Herre och Frälsare. Utan Gud är vi utan hopp i världen. Därför ska vi inte låta det härliga budskapet om den stora festmåltiden stanna som vårt eget privilegium. Gud bjuder alla. Förra söndagens evangelium talade om att Gud sänder ut sina tjänare för att bjuda varenda en som vi träffar på. Han trugar människor att komma till hans himmelska bröllop.

Vi kallar och inbjuder människor att dela gemenskapen med Jesus, ja, med den Treenige Guden själv. I första hand delar vi gemenskapen med människor som har samma tro och hopp som vi. Men vi har ett ansvar att dela med oss av denna välsignelse som Gud har berett också åt dem som ännu inte känner honom. Vi har i uppgift att kalla och se till att människor kommer till Guds bröllopsmåltid. Och vi som en gång blivit döpta till Jesus behöver förmaningar så att vi inte ska förledas av den onde till att igen vända bort från honom.

Uppdraget blir för svårt om vi måste lita till våra egna krafter. Det är kraften i det blod som rann för oss på korset, och som vi får del av

varje gång vi firar nattvard, som har makt att väcka tro och att bevara. Därför behöver vi alltid se på honom, trons upphovsman och fullkomnare.

Äran tillhör Gud och Lammet, som oss vunnit med sitt blod. Amen.

Lovad vare du Gud, och välsignad i evighet, som med ditt ord tröstar, lär, förmanar och varnar oss. Låt din Helige Ande stadfästa Ordet i våra hjärtan, så att vi inte blir glömska hörare, utan dagligen växer till i tro, hopp, kärlek och tålamod intill änden, och blir saliga genom Jesus Kristus, vår Herre. Amen.